

19:20

Preberám druhý autobus, nízkopodlažný echt deutscher Mercedes Citaro. Na rozdiel od slovenských firiem, tu sa autobusy vodičom neprideľujú, každú zmenu mám iný. Kolegom zo SADiek táto polygamia spôsobuje až fyzickú bolesť. Nemôť si do svojho miláčika napchať vlajočky, macíky, dečky, vianočné svetielka a nápis DOMA BY TI NENAPADLO HÁDZAŤ SMETI POD SEDADLO je podľa nich proti Ženevskej konvencii.

Na druhej strane, keďže nemám pridelené vozidlo, nie som zodpovedný za jeho čistotu, údržbu ani drobné opravy. Na Slovensku sa od vodiča očakáva, že si bude nosiť vlastné čistiace prostriedky, poťahy prať doma a sedadlá si príde vyteľpovať zadarmo v deň osobného voľna. Tu je vodič iba vodič. Prídem, odjazdím, zaparkujem, odídem. Jediné, čo od nás chcú, je rýchle prebehnutie vozu a vyhádžanie smetí medzi jednotlivými spojmi. Niekomu je aj to priveľa; Sociopat nedávno na drzovku povedal Christianovi, že on nemá v zmluve napísané, že by bol upratovač. Silné slová na niekoho, koho týždeň predtým nachytali čapovať si do auta firemnú naftu, ale ako som už písal, nie sú ľudia.

Večer zozačiatku ubieha bez incidentov. Cestujúcich postupne pribúda a štrngajúce igelitky s logom štátneho obchodu s alkoholom svedčia o plánoch na divokú noc. Dve pripité dievčatá s hlbokým výstrihom chcú zľavu, aj keď nemajú preukážku. Natlačia sa mi prsiami na pokladňu a pýtajú sa, či to na nich nie je vidno, že sú študentky. Zhodnotím ich argumenty ako dostatočné.

22:20

A je tu prvý prúser večera. Krásna nórska blondínka s dlhými vlasmi, štíhlou postavou a prsiami veľkosti C až D mi povedala, že ma miluje. Obvykle by som bol nadšený. Nanešťastie slečna má maximálne šesťnásť a je ožratá tak, že ledva stojí.

„Ehm, no, aha, to je pekné,“ je jediná odpoveď, na ktorú sa zmôžem. Som kúsok od konečnej a v späťáku vidím, že už sme v buse len my dvaja.

„Ale ja ťa fakt milujem,“ nalieha, natlačí sa na mňa tak, že jej prsia cítim na ramene a márne sa snažím vymyslieť, ako by sa za jazdy dali prekrížiť nohy. Je atraktívna a hormóny so mnou mlátia ako s uhrovitým pubertiakom. Takéto veci sa skutočne nestávajú často, hoci podľa historiek starého Ivana by ste si mysleli, že v práci videl viac vlhkých škár ako poľský inštalatér. Našťastie veľká hlava nad malou zvíťazí.

„Ale ja som ženatý,“ poviem prvú blbosť, ktorá mi napadne. Nemám prsteň, ale nezdá sa mi, že by v jej stave bola schopná robiť nejaké vyššie logické operácie.

„Aha,“ povie sklamane a pohne sa dozadu. Po pár metroch zastane, trhano sa otočí, ešte raz na mňa smutno pozrie a potom sa so zvukom umierajúcej veľryby vyvracia rovno na sedadlá.

22:40

Letím nocou s nápisom MIMO SLUŽBU na displeji, okno aj vetračky napriek novembrovej zime dokorán a snažím sa aspoň pohľadom ospravedlniť ľuďom na zastávkach, ktorí si dnes počkajú o polhodiny dlhšie. Za mnou to žblnká a pomaly ma zasahujú prvé náznaky zápachu. Začínam sa vážne obávať, že aj ja vyhodím večeru, rovno na volant.

22:55

Odbočku do brány garáží vyberiem na dvoch kolesách, prudko zabrzdím pred umývačkou, otvorím dvere a utekám na čerstvý vzduch. Personál umývacej linky je už preč. Teoreticky by som autobus mohol odstaviť a vziať si druhý, ale nič nízkopodlažné už na dvore nie je (v noci máme používanie nízkopodlahov nariadené, pretože otázka nie je, či sa nejaký ožran strepe zo schodov, ale *koľko* ožranov sa za noc strepe zo schodov) a keby som Citaro nechal stáť s neuprataným blivajzom celú noc, potrebovali by ráno armádu protichemickej jednotky, aby z neho ten smrad dostali.

Nechápem, ako mohlo z tak štíhleho dievčaťa vyjsť také kvantum zvratkov, ani čo vypila a zjedla, aby dosiahla tú výrazne sýtozelenú farbu a hrudkovitú, zrazené mlieko pripomínajúcu konzistenciu. Keby to aspoň vrhla na podlahu, ale nie, musela ovracať sedadlo. Môj prvý pokus o odstránenie žblnkajúcej hmoty navlhčenou handrou skončí patetickým fiaskom – hneď ako sa ponorí do

humusu pripomínajúceho ryžový nákyp, môj žalúdok zaprotestuje tak prudko, že napoly vybehnem, napoly vypadnem von a päť minút v predklone nasávam studený vzduch.

Vytiahnem do boja s nepriateľom delostrelectvo. Znovu vkročím do autobusu, bledý, ale odhodlaný. Z vysokotlakovou wapkou na vonkajšie umývanie vyzerám ako krotiteľ duchov, ktorému nesadla večera. Nemilosrdne zahájim na nepriateľa paľbu. Prúd vody zasiahne trasúcu sa masu a vymrští jej kúsky do vzduchu; na poslednú chvíľu stihnem uhnúť hrudke, čo sa ma v pokuse o odvetu pokúsi zasiahnuť do vlasov. Zmením uhol a pokračujem v paľbe, bez zaváhania, bez ustania. Zajatcov neberiem, civilistov nešetím. Nepriateľa drvím, drobím ho na menšie kúsky, splachujem ho spod sedadiel, kde sa márne pokúša ukryť pred kataklizmou. Keď vyplavím aj posledné zvyšky von dverami a do odtoku, interiér Citara vyzerá, akoby cezeň vypúšťali Liptovskú Maru a voda sa z neho rinie prúdom. Postihnutú dvojsedačku oblepím žltou lepiacou páskou uchytenou medzi držadlami, aby sa na ňu fyzicky nedalo sadnúť, ale zdá sa mi to nepostačujúce, a tak na ňu ešte nacapím A4 s nápisom „NESADAŤ! ZNEČISTENIE!“ Len tak mám istotu, že skôr či neskôr si na to nejaký *fuck the police* bojovník proti systému sadne.

23:45

Vyrážam na prvý nočák. Nórske mestá cez víkendové noci pripomínajú scény z béčkového zombie hororu. Stovky ľudí sa s neartikulovanými zvukmi a nekontrolovateľnou motorikou zdanlivo bezcieľne potácajú ulicami, prípadne ležia schúlení na lavičkách, obrubníkoch alebo zaparkovaných autách. Občas sa vyskytne niekto triezvy, najčastejšie miestny úchyl snažiaci sa odviecť domov čerstvo ulovenú semikatatonickú krásavicu a nešliapnuť pritom na početné črepy z fliaš alebo do mláčky zvratkov.

Nástupište je plné stredo- a vysokoškolákov – tvoria najpočetnejšiu časť našej nočnej klientely. Na nočných chl'astbusoch sa platí dvojnásobok bežnej ceny cestovného. Žiadne zľavy ani mesačníky neplatia, takže pubertiaci zvyknutí platiť dvanásť nórskeho korún musia zrazu vyplatiť päťdesiatku. Hoci je to tak odjakživa, každý víkend musím počúvať to isté: „Fy faen, päťdesiat korún, to je strašný ojeb, fy faen...“ ako keby práve nevyvalili desaťnásobok tej sumy za alkohol. Vid'jstedebilové to zhodnotil slovami: „Hulí to, chlastá to, mrdá to a pak ti to na nočáku řekne, že prý jeden dětský, vole.“

Až keď väčšina ľudí nastúpi a nástupište sa vyprázdni, všimnem si chlapa, ktorý asi päť metrov od busu kope do druhého, ležiaceho chlapa. Podíde k autobusu a spýta sa cez dvere, kedy mám odchod. Po odpovedi „o dve minúty“ spokojne prikývne, odbehne si ešte dvakrát kopnúť, nastúpi, kúpi si lístok a normálne si sadne. Kým rozmýšľam, či zavolať dispečera alebo fízlov alebo obidvoch a ako s mojou nórcinou vysvetlím situáciu, obeť sa z chodníka pozviecha, nastúpi, kúpi si lístok a sadne si vedľa agresora. Keď vychádzam z terminálu, sú už pohrúžení v druhej debaťe a po ich predchádzajúcej nehode niet ani stopy.

00:40

Citara uháňa cez malebný nórske vidiek, z ktorého potme, bohužiaľ, veľa nevidím. Vďaka idiotsky silným žiarivkám vidím v čelnom skle viac odraz interiéru než cestu pred sebou. Stlmiť sa nedajú a keď veziem päťdesiatčlennú spoločnosť s ručaním neobmedzeným, úplne ich vypnúť si netrúfam. Nezostáva mi nič iné než hrbieť sa nad volantom a preklínať konštruktérov Mercedesu. Na konečnej v mestečku Hommersak vystupujú obaja účastníci konfliktu ako najlepší kamaráti.

Na konečnej rýchlo prebehnem voz a vyzbieram najhorší bordel. Papiere od tyčiniek a skrkvané cestovné lístky putujú do kontajneru vonku. Plechovky a fľašky, ktoré sú zálohované, hodím do koša v autobuse. Chlapci z umyvárky ich neskôr vytriedia, odovzdajú a za takto vyzbierané peniaze sa potom organizujú rôzne firemné rošambá.

Na podlahe a sedadlách zostanú len skrkvané papierové vreckovky a drobné sáčocky so *snusom*, druhom tabaku, ktorý sa vkladá do úst a nikotín vám do systému presakuje cez d'asná. Ak si myslíte, že fajčenie je odporné, z tohto by sa vám zaručene zdvihol kufor. Neplatia mi tak dobre, aby som bol ochotný šahať na biologický odpad, takže osoplené vreckovky aj vycmúľaný tabak nechávam, kde sú.

01:10

Pristavujem na ďalší spoj. Takto neskoro už cestujú staršie a bonitnejšie skupiny obyvateľstva, ktoré si môžu dovoliť chl'astať pri nórskejších cenách alkoholu o dve hodiny dlhšie. Aj v podguráženom stave sa vedľa správať slušne a je ich oveľa menej, sotva dvadsať. Chvalabohu, bude pokoj.

01:14

Nebude. Na tretej zastávke nastupuje partia hlučných sebavedomých pubertiakov, čo zrejme zmeškali predchádzajúci odchod. V momente, keď sa pohnem, počujem zozadu zvuk trhajúcej sa lepiacej pásky, mokré čvachnutie a ťahavé: „Fy fáááen...“ Snažím sa potlačiť škodoradosný úsmev, až dostanem kŕč do lícnych svalov a aj tak sa mi to úplne nepodari.